

'Nit i dia' supera 'House of Cards'

Bernat Dedéu

Barcelona. Dimecres, 7 de juny de 2017

***Nit i dia* ha esculpit una història creïble; la presència simple i palplantada de Pou i Fontserè configura en ella mateixa un valor artístic.**

La cinquena de *House of Cards* és un bon exemple de com la filigrana narrativa pot arribar a ser contraproductent

Afirmar la superioritat artística d'un producte de la tribu, i més si el compares amb la darrera andròmina de l'univers televisiu ianqui, sempre tindrà aquella cosa de fer-te semblar xovinista o un poc camperol. Però, després de cruspir-me la cinquena temporada de *House of Cards* (tranquils, no spoilers) i de veure simultàniament *Nit i dia* les nits de dilluns a TV3, no em reca en absolut afirmar que això nostre de Lluís Alcarazo i de Jordi Galceran m'ha interessat molt més que la per altra banda notable sèrie de Beau Willimon.

No comparo *Nit i dia* amb la narrativa televisiva nord-americana per casualitat: precisament allò que més m'interessa de l'obra tan ben filada pel Huerga és que, potser per primera vegada, la televisió catalana hagi adaptat els ginys narratius (i algunes trampetes de guió) propis del

primer món sense cap mena de vergonya i amb aire descarat.

A *Nit i dia* hi ha escenes forçades al límit del paroxisme i de la cursileria, com ara la ubicació del telèfon de la Sara en un cadàver misteriós al capítol "Catàstrofe" o l'hàbit del maligne Benet Muntada consistent en citar obres mestres de la literatura universal a cada malifeta; però aquestes són escenes d'excés narratiu que fins ara havíem tolerat perfectament i sense fer escarafalls en l'àmbit de la televisió nord-americana.

La cinquena de *House of Cards* és un bon exemple de com la filigrana narrativa pot arribar a ser contraproductent, perquè a base d'estirar com un xiclet el famós maquiavel·lisme de la parella Underwood (que Willimon copia fil per randa del Ricard III xecspirià), la sèrie deriva en situacions absolutament psicotròpiques que arriben a fer envermellar l'espectador, d'una escassíssima credibilitat narrativa i que ni l'home més poderós del món podria arribar a perpetrar.

Tot i això, continua essent difícil resistir-se als monòlegs de Spacey quan el temps es detura i el president ens excita l'ego adreçant-se'ns exclusivament i, si em permeteu ser heteropatriarcal, a Robin Wright encara li donaríem tota la fortuna familiar només per tenir-la al passadís passejant d'aquella manera com enfila els viaranys de la Casa Blanca. Però l'artifici dels Underwood i el seu narcisisme maligne, amb aquest guió desfasat, acaba fent de les interpretacions una pura filigrana.

Contràriament, *Nit i dia* ha esculpit una història creïble, aconseguint així que la presència simple i palplantada dels nostres actors degans, Pou i Fontserè, configuri en ella mateixa un valor artístic i que la seva intèrpret ja pugui tenir-se com una de les millors actrius europees. Això que fa en David Verdager és molt gros: la CIA, em consta, ja sap que és un dels millors actors del planeta terra.

És una notícia fantàstica que una sèrie catalana enfoqui assumptes com ara la corrupció i l'assetjament a menors d'una forma elegant i incisiva, que sigui barroca fins a l'excés però que en aquesta desmesura ens faci patir i gaudir a la vegada. Si a TV3 volguessin fer canvis d'orientació realment rellevants, servidor començaria a programar la collonada aquesta del telenotícies a les vuit del vespre i a partir del *prime time* potenciaria obres de ficció com aquesta magnífica sèrie que ja han comprat altres televisions del món. Seria oportú que la tele pública donés més oportunitats a l'excel·lència i abandonés aquesta cosa dels *reality show* merdosos sobre cuina i totes les tertúlies esportives d'adolescents que només copien la cosa més xarona dels nostres enemics.

Nit i dia ha fet que els dilluns tinguin vida i que la presidència dels Underwood cada dia me la rebuï més. Benaurada sia, la sèrie.

El Nacional.webloc